

ریاست محترم دانشگاه اوپرلین، خانم امبار

به نمایندگی از سازمان عدالت برای ایران و به عنوان یک وکیل بین‌المللی حقوق بشر، این نامه را می‌نویسم تا نگرانی‌های جدی خود را از عدم اقدام شما درباره مشارکت محمد جعفر محلاتی در کشتار سال ۱۳۶۷ در ایران با وجود اطلاع‌رسانی گروه بزرگی از بازماندگان و خانواده‌های قربانیان، ابراز کنم.

عدالت برای ایران یک سازمان حقوق بشری مستقر در لندن و عضو فدراسیون جهانی جامعه‌های حقوق بشر (FIDH) است. هدف سازمان عدالت برای ایران، که ۱۱ سال پیش تاسیس شده، پاسخگو نگه داشتن مسئولان نقض جدی حقوق بشر، در مواردی همچون - امانه محدود به - جنایات علیه بشریت، شکنجه، ناپدیدسازی قهری، جنایت جنگی و نسل‌کشی در ایران است.

در سال‌های ۲۰۱۶ تا ۲۰۱۸، عدالت برای ایران یک گزارش تحقیقی مشترک را با سازمان عفو بین‌الملل در مورد قتل‌های فراقضایی و ناپدید سازی قهری هزاران زندانی سیاسی در تابستان ۱۳۶۷ تهیه کرد. در این گزارش مشترک به نام «اختفای جنایت»، شواهدی مبنی بر کارزار جمهوری اسلامی برای تخریب گورهای دسته‌جمعی کشتار سال ۱۳۶۷ در سراسر کشور، برای سرپوش گذاشتن بر جنایتی که از نظر کارشناسان سازمان ملل، جنایت علیه بشریت تلقی می‌شود، ارائه شد.

همان‌گونه که اسناد عفو بین‌الملل نشان می‌دهد، درست پس از وقوع کشتار ۱۳۶۷ کارزاری حکومتی برای لاپوشانی این جنایت در سطح داخلی و بین‌المللی ایجاد شد. محمد جعفر محلاتی، نماینده دائم جمهوری اسلامی در سازمان ملل در نیویورک یکی از مهم‌ترین چهره‌های این کارزار برای اختفای این قتل‌عام از چشم جهانیان بود. بر طبق شواهدی موجود در گزارش عفو بین‌الملل، او چندین بار اعدام‌های فراقضایی و ناپدیدسازی قهری هزاران تن را انکار کرده، گزارش‌های سازمان ملل در این باره را «چیزی به جز تبلیغات» ندانسته و جامعه جهانی را با اظهارات دروغ و جعلی گمراه کرده است. از جمله این‌که محمدجعفر محلاتی در ۸ آذر ۱۳۶۷ گفت «بسیاری از این کشتارها در واقع در میدان جنگ رخ داده است». او همچنین در ۱۰ آذر ۱۳۶۷، قطعنامه سازمان ملل در مورد کشتار ۱۳۶۷ را «ناعادلانه» خواند و گفت «یک سازمان تروریستی مستقر در عراق» منبع اصلی «اطلاعات جعلی» سازمان ملل در این مورد بوده است.

ناپدیدسازی قهری طبق قوانین بین‌المللی جرم محسوب می‌شود. طبق نظر گروه کاری ناپدیدشدگان قهری سازمان ملل، «بازداشتی که منجر به اعدام فراقضایی شود، ناپدیدسازی قهری است تا زمانی که این بازداشت یا سلب آزادی از سوی مأموران دولتی از هر سازمان یا در هر سطح، یا توسط گروه‌های سازمان‌یافته، یا افرادی به نیابت و یا با حمایت مستقیم یا غیرمستقیم، یا رضایت آشکار یا ضمنی دولت انجام شود و پس از بازداشت، یا حتی پس از اجرای اعدام، مقامات دولتی از افشای سرنوشت یا محل دفن قربانیان، یا از تصدیق جرم ارتكابی خودداری کنند». این گروه کاری سازمان ملل زندانیان سیاسی که در تابستان سال ۱۳۶۷ به‌طور دسته‌جمعی اعدام شدند را به عنوان ناپدیدشدگان قهری به رسمیت شناخته است.

اگر ناپدیدسازی قهری به شکل نظام‌مند یا گسترده و به عنوان بخشی از حمله به یک گروه غیرنظامی رخ دهد، جنایت علیه بشریت محسوب می‌شود. طبق اظهارات گروهی از کارشناسان حقوق بشر سازمان ملل متحد که در نامه‌ای ۱۸ صفحه‌ای خواستار تحقیقات بین‌المللی در مورد کشتار ۱۳۶۷ شده‌اند، اگر موارد نقض حقوق بشر مرتبط با این فاجعه - که از زمان وقوع تاکنون ادامه داشته- همچنان استمرار یابند، ممکن است به جنایات علیه بشریت منجر شود. در این نامه تاکید شده که این ناپدیدسازی‌های قهری «تا زمان تعیین سرنوشت و محل دفن قربانیان» همچنان پابرجاست.

از آنجا که «پنهان کردن سرنوشت و محل دفن» رکن اساسی در جنایت ناپدیدسازی قهری است، هر کسی که در این امر کمک و معاونت کرده باشد، شریک جرم محسوب می‌شود. این موضوع شامل حال محمدجعفر محلاتی نیز می‌شود که در مقام نماینده دائمی جمهوری اسلامی در سازمان ملل، نه تنها در کارزار حکومت برای سرپوش گذاری بر جنایت ناپدیدسازی هزاران زندانی سیاسی شرکت کرد، بلکه تا به امروز از گفتن حقیقت خودداری کرده و هیچ‌گونه اقدامی برای فاصله گرفتن از این جرم بین‌المللی انجام نداده و به معاونت در این جنایت ادامه داده است.

خانواده‌های قربانیان همواره حق خود را برای دانستن حقیقت در مورد عزیزان‌شان طلب کرده‌اند. حتی ارائه کمترین اطلاعات از سوی افرادی مانند محمدجعفر محلاتی در پیشبرد خواسته به حق خانواده‌ها در راستای دستیابی به حقیقت و عدالت می‌تواند مهم و ضروری باشد. با این وجود، او هرگز حتی به سوال‌های ساده پاسخ نداده است؛ به این سوال که موضع رسمی جمهوری اسلامی مبنی بر انکار کشتار زندانیان سیاسی در سال ۱۳۶۷، چگونه و توسط چه کسی به محلاتی ابلاغ شد؟ یا در جلسه‌هایی که در اسفند ۱۳۶۷ طی سفر به تهران در وزارت امور خارجه داشت، چه مسائلی مطرح شد؟ او حتی پس از این‌که اتهامات خود را «ناعادلانه» و «جعلی» خواند، در مورد اظهاراتش در مجامع

بین‌المللی عذرخواهی نکرد. آخرین نکته مهم این است که حتی اگر سخنان اخیر محمدجعفر محلاتی در واکنش به اعتراض همگانی، مبنی بر اینکه «هیچ اطلاعی از کشتارهای دسته جمعی نداشته» درست باشد، او دقیقاً چه زمانی از این کشتار مطلع شده و از آن زمان چه اقداماتی انجام داده است؟

از منظر حقوق بین‌الملل، اگر هرگونه دادرسی کیفری به منظور تحقیق در مورد کشتار سال ۱۳۶۷، چه در ایران و چه در خارج از آن انجام شود، محمدجعفر محلاتی به عنوان شریک جرم در نظر گرفته می‌شود. با این حال، برخورد با مسئولان این جنایت فجیع نه فقط در دادگاه و به شکل محاکمه و مجازات، بلکه می‌تواند با تکیه بر وجدان، در نهادهای آزادی‌خواهی مانند دانشگاه اوپرلین نیز انجام شود. ما همچنان منتظر اقدام مناسب شما در این مورد هستیم. اقدامی که نمی‌تواند کمتر از اخراج محمدجعفر محلاتی و عذرخواهی دانشگاه اوپرلین از بازماندگان و خانواده قربانیان، به دلیل فقدان ارزیابی بایسته در روند استخدام و ارتقای شغلی او باشد.

بی‌صبرانه منتظر پاسخ شما هستیم.

با احترام،

شادی صدر

مدیر سازمان عدالت برای ایران